371.

Lit. Devan. Charta Ind. Foll. 39. Long. $13\frac{1}{2}$. Lat. $5\frac{1}{2}$.

Foll. 1-22. (linn. 9.) Lingavişeshavidhis, de substantivorum genere tractatus, Vararuchi auctori tributus. Incipit: पाज्ञां जुज्ञप्रभृतिभूषणभूषितांगीं सर्वागरम्यरमणीयविचित्रवेषां ब्रह्मादिसेवितपदां कमनीयरूपां दुंगी भज्ञामि सततं त्रिपुरारिसेव्यां १ शब्दा वहुविधा लोके संति यद्यपि विस्तरात् तथापि केचित्रद्यंते छाता भावलहेतवे २ ज्ञातिशब्दाः क्रियाशब्दा गुणशब्दास्तथापरे संज्ञाभेदा भवंत्रत्व संद्येपादुच्यते विधिः ३ गौरष्टः पुरुषो हस्ती शकुनि(r) ब्राह्मणस्त्रित एथते शयते शेते भवतीत्येवमादयः ४ रक्तः थेतो वुँदः कृष्णः एवं डित्यकपित्यवत् पुंसि केचित्स्त्रयामन्ये क्षीवे केचिद्दीरिताः प

Decem distichis praefatus, auctor octoginta regulas, Aryámetro scriptas, de substantivorum genere tradit, nullum ordinem certum secutus, sed promiscue genera varia tractans. Atque modo suffixorum rationem habet, velut regula XI. omnia substantiva in a desinentia, paucis exceptis, neutra esse dicuntur; modo synonyma conjunguntur; modo vocabula, eadem consonanti terminata, enumerantur etc. Neutiquam tanto nomine dignus est libellus. Suffixa eandem atque apud Páṇinim formam gerunt. Speciminis causa regulas nonnullas exscripsi:

यावान्कश्चित्वांतः शब्दोऽत्व नपुंसके हि बोद्धव्यः। वर्जे हि पुत्वमंत्रश्चितानेवं गरितं (?) च ॥११॥ विडवणी स्त्री होया सास्नावीच्यी च नीविभेयीं च । मंजूषा गंडूषा मूषा परिषहुहा चैव ॥६५॥ दर्पणमृदंगजठराः पुंस्युक्ताः कुंतकुतुपधूमाश्च । वातहृददंडांकुशकटाश्चसंग्रामविटपाश्च ॥९१॥

Ad definiendam opusculi aetatem sextum prooemii distichon respiciendum est, quo auctor fontes suos indicavit:

Dṛishṭá Jaiminikoshasútrarachaná, Kátyáyaníyam tathá,

Vyásíyam, Kavişankaraprabhritibhir yad bháshitam nişchayát,

Yach chánandakavipravírarachitam, baddham cha yad Dandiná,

Yad Vátsyáyana-Ṣáṣvatádikathitam, kurve 'bhidhá-nádbhutam.

Quodsi prooemium ab aphorismorum auctore profectum est, Vararuchim nostrum, qui Ṣankaram, Anandam et Daṇḍinem laudet, ad Bhojae licet tempora relegabimus, non vero eundem esse existimabimus, cujus de genere libro Amara usus esse dicitur. Hoc procerto haberi potest, aphorismos tales, quales in libro nostro legantur, jam ante seculum XIII. innotuisse.

Commentarius, qui inde a regula XI. additus est, a quo compositus sit, non constat. Plerumque nihil aliud continet, nisi substantivorum per synonyma explicationem. Ad restituendum autem sútrarum textum satis utilis erit. De aetate ejus certius fortasse judicium ferri poterit, quum disticha tria, quae ad regulas 14. 16. 23. citantur, unde desumta sint, repertum erit. Sunt vero haec:

वसंते शीतभीतेन कोिकलेन वने रूतं। खंतर्जलगताः पद्माः श्रोतुकामा इवोत्यिताः॥

नेहागमोऽस्ति शलभस्य न मारुतस्य स्नेहस्ययोऽपि न भवेत्प्रयमे प्रदोषे । खव्यस्रवस्तुपुरुषप्रतिवोधितेन पारावतेन पतता कृतमंथकारं ॥

जयनाभरणे स्त्रीणां करिणां मध्यवंधने। अवस्थासु च हम्धीणां नित्यं कस्ता व्यवस्थिता॥

In fine libri haec leguntur: इति श्रीमदिखलवाग्विलासमंडि-तसरस्वतीकंठाभरणानेकविशरणश्रीनरपतिसेवितविक्रमादित्यिकरीठको-टिनिषृष्टचरणारविंदाचार्यवररूचिविरचितो लिंगविशेषविधिः समाप्तः॥

Apographon nostrum e codice non accurato, qui nunc in Museo Soc. As. Calcuttensis asservatur, anno 1821 transscriptum est. (WILSON 256^b.)

372.

Lit. Devan. Charta Europ. Foll. 327. Long. 11\frac{1}{2}. Lat. 9. Linn. 19.

Inest in hoc codice pars prior Mádhavíyadhátuvrittis, quo libro Sáyaṇa radicum collectionem commentario uberrimo illustravit. Librum a Sáyaṇa ipso conscriptum et Mádhavae fratri dedicatum esse, e disticho 13. praefationis apparet: तेन मायणपुत्रेण सायणेन मनीपिणा । आख्या माथवीयेयं धातुवृत्तिविर्याते ॥ Praemissa longiore de verborum conjugatione dissertatione, radices singulas ita percenset, ut grammaticorum antiquiorum opiniones laudet, conjugationis formas principales enumeret, derivata a radicibus facta, quatenus in libris Páṇiníyis leguntur, plurima afferat. De auctoribus a Sáyaṇa citatis Westergaard in libro 'Radices linguae Sanscritae' inscripto optime disseruit.

Radices hoc volumine tractatae hisce in foliis reperiuntur. μ inde a 1. ad 48^a ; ν 48°; ν 48°; ν 48°; ν 50°; ν 52°; al ν 52°; al ν 53°; al ν 54°; ν 58°; ν